

REFERENTES AL PAN

Aunque cueste creerlo, el hombre vive sólo del PAN. Que acompañe el mismo con otros alimentos accesorios no lo discuto, empero la base de su alimentación no es otra que el PAN. No se ingiere miel con PAN, sino PAN con miel; no se engulle jamón con PAN, sino PAN con jamón.

Vengo a decir que el PAN es capaz por sí solo de satisfacer un hambre; la miel, el jamón y similares, no.

De todos los productos naturales los granos panificables, o sea, los cereales, no sólo son los que más cunden, sino que son, a la vez, los más nutritivos; como alimento masivo, se entiende. Con todo y que otros productos como la leche, los huevos, la carne, etc., los aventajan en composición vitamínica u hormonal, no alcanzan con mucho superar la nutrición ni la abundancia de los trigos.

Tengamos un poco más de respeto con el "Humilde Huésped" de nuestra mesa.

Roer con menos deleite un hueso gallináceo o masticar con menos fervor un bistec Bovino y saborear con más fruición una rebanada de PAN, es algo así como un homenaje al primer alimento del hombre.

NO; no sólo de PAN vive el hombre: empero, si es el PAN el mejor amigo del hombre.

VICTOR B.

Bofetades

Les parelles es poden separar, o divorciar, d'una manera pacífica o, com se sol dir, de mala manera. En qualsevol d'aquestes dues eixides hi influïex, evidentment, el caràcter de les persones, però també una sèrie de circumstàncies, diferents en cada cas, que ara no es tracta d'examinar. Crec que, en la majoria dels casos, la separació és una solució positiva a una situació inconvenient i destructiva, però és indispensable que es respectin les condicions del pacte de separació. En alguns països, aquest respecte és exemplar, perquè l'aplicació de la llei és rigorosa.

Ignoro quines normes legals regeixen a l'Índia en aquests casos, només sé que un marit que es vol separar de la seua dona per casar-se amb una altra s'ha trobat amb una exigència curiosa. La dona, que segons les notícies és una senyora distingida, ha acceptat separar-se del seu marit, i només ha posat una condició: foter-li, en públic, una solemne bufetada.

El fet ja és sorprenent, però encara més, penso, que el tribunal ho hagi acceptat.

El meu dubte és si també el marit acceptarà aquesta condició. Per a una mentalitat hispànica, rebre una bufetada pública de la dona, pel motiu que sigui, és inimaginable, i si es produís podria portar a l'assassinat, i qui sap si algun jutge coincidiria amb el martir en la justificació de

l'honor ultrajat. Els homes tenen la discreció de maltractar les dones en privat. També en privat són moltes les dones que manen i tenen els marits domesticats. En públic, no. Parlo dels països llatins. Per alguna raó, al llarg de la meua vida no he vist cap dona governant França, Itàlia, Portugal o Espanya. Als països saxons i nòrdics, això ha passat més d'una vegada. A l'Índia, potser per la influència britànica, va poder manar Indira Gandhi. I ara una dona exigeix una cosa que cap dona d'aquest país gosaria demanar: clavar una bufetada pública a un home, al seu home.

Si el marit no accepta la condició, ja sap què li toca: no poder-se divorciar. Si aquell va dir que París valia una missa, ¿una bufetada és un preu mòdic per aconseguir la llibertat? Jo crec que sí. La bufetada proposada té un aire de càstig escolar: "Au, perquè n'apreneu". Em pareixeria més encertat que fos simplement un gest de venjança, perquè les bufetades amb pretensions alligadoroses solen ser un error de perspectiva, com la d'aquell pare que va bufetejar al seu fill davant del seu amic, perquè se'n recordés. Una bufetada no pot tombar una amistat que no ens agrada ni esborrar un amor.

Com que ací gastem uns altres costums, les bufetades públiques haurien de ser simbòliques i impreses: publicar la llista dels separats -o de les separades- que, obligats a passar una quantitat mensual a l'altre i als fills, tenen la barra de no fer-ho. Els diaris n'anirien plens.

TIBURÓN III

COLECCIÓN '89

TEMA: Pinturas Rupestres
de la Valltorta

Es una exclusiva de:

E. Segarra Jovero

La Cort, 3
Tel. 41 61 80
SANT MATEU

Castellón, 4
Tel. 42 62 74
COVES DE VINROMÀ

